

Sygn. akt I CSK 579/15

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa [...] Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej z siedzibą w S.

przeciwko A. M.

o nakazanie opublikowania sprostowania,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 25 listopada 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 3 lutego 2015 r., sygn. akt I ACa 1265/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 180,-
(sto osiemdziesiąt) złotych z tytułu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 3 lutego 2015 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie, na skutek apelacji pozwanego A. M. zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 29 maja 2014 r. i oddalił powództwo [...] Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej z siedzibą w S. o nakazanie opublikowania sprostowania o ustalonej treści. Nie podzielając niektórych zarzutów pozwanego sformułowanych w apelacji, Sąd drugiej instancji uznał jednak te zarzuty, które doprowadziły do wniosku, że żądane w pozwie sprostowanie jest nierzeczowe oraz ma niedozwoloną objętość tekstu (z powołaniem się zwłaszcza na art. 39 ust. 1 i art. 31a ust. 6 ustawy Prawo prasowe).

W skardze kasacyjnej strona powodowa zarzuciła Sądowi Apelacyjnemu naruszenie w zaskarżonym wyroku przepisów prawa materialnego, tj. art. 379 § 2 k.c. w związku z art. 32 ust. 5 Prawa prasowego polegające na uznaniu, że obowiązująca redaktora naczelnego zasada nieingerencji w treść sprostowania prasowego wyklucza możliwość częściowego uwzględnienia powództwa. Jako ewentualny został podniesiony zarzut naruszenia prawa procesowego, tj. art. 324 § 1 i art. 328 § 2 w związku z art. 387 § 1 i 2¹ oraz art. 391 § 1 k.p.c. przez brak właściwego wyjaśnienia motywów oddalenia powództwa w całości oraz brak jakiegokolwiek odniesienia się do części sprostowania powódki zawierającego się w zacytowanym fragmencie. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania. W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wnioskował o jej nieprzyjmowanie do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazane zostało istotne zagadnienie prawne, dotyczące możliwości ingerowania przez sąd w treść i formę sprostowania prasowego w świetle przepisów znowelizowanych ustawą z dnia

14 września 2012 r. Jednakże zagadnienie to nie zostało przedstawione w postaci profesjonalnie przeprowadzonego wywodu prawniczego, do czego zobowiązuje art. 398⁴ § 2 k.p.c., tylko opisane poprzez wskazanie na dwa orzeczenia Sądu Najwyższego (uchwałę z dnia 17 września 2008 r., III CZP 79/08, OSNC 2009, nr 5, poz. 69 oraz wyrok z dnia 3 września 2009 r., I CSK 58/09, OSNC-ZD 2010, nr B, poz. 59), wyjaśniające na czas wydania tych orzeczeń kwestie sprostowania, podnoszone jako istotę zagadnienia prawnego. Do tego jest dodane odwołanie się do wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 28 maja 2015 r., VI ACa 356/15 i zadane pytanie, czy wyrok ten może wskazywać „na kształtowanie się w sądach powszechnych określonej praktyki orzeczniczej w tego rodzaju sprawach, odmiennej od dotychczasowej wykładni Sądu Najwyższego sformułowanej pod rządami ustawy Prawo prasowe sprzed nowelizacji”.

Takie uzasadnianie zagadnienia prawnego, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. (skarżąca odwołuje się ogólnie do całego § 1 tego artykułu) nie spełnia wymagań powołanego przepisu, ustalonych w znanym i od dawna utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz w dostępnych komentarzach i innych opracowaniach doktryny zajmujących się podstawami skargi kasacyjnej i wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania. Z wywodów skarżącej nie wynikają żadne dowiedzione rozbieżności w orzecznictwie (to z kolei wiąże się z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), są tylko przypuszczenia i supozycje, jak to orzecznictwo może się kształtować w przyszłości. Jednakże analiza tego jest zadaniem doktryny prawa i orzecznictwa sądów powszechnych na gruncie stosowania przepisów Prawa prasowego, a nie Sądu Najwyższego w toku rozpoznawania skargi kasacyjnej - nadzwyczajnego środka zaskarżenia - związanej z wydanym już, prawomocnym orzeczeniem sądu drugiej instancji. Argumentacja zastosowana przez skarżącą wyrok Sądu Apelacyjnego, zmierza raczej do zakwestionowania określonego rozstrzygnięcia, przyjmującego *ad casum* konkretne granice ingerencji w treść sprostowania i nie ma ani ogólnego, ani uniwersalnego znaczenia dla samej istoty sprostowania prasowego. Nie spełnia zatem również publicznych celów wniesienia skargi kasacyjnej, której rozpoznanie winno się przyczynić nie tylko do rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale ogólniej do rozwoju prawa (por. wśród wielu

postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2015 r., II CSK 596/14, nie publ. i z dnia 23 lipca 2015 r., I CSK 976/14, nie publ.).

W tym stanie rzeczy nie można uznać, aby zostały spełnione przesłanki zarówno art. 398⁹ § 1 pkt 1, jak i art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., toteż na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.